

Той се отби къмъ единъ купъ възстанници, които усърдно копаяхъ новиятъ окопъ, погледна машинално къмъ тѣхъ, безъ да забѣлѣжи приятелското ухилване на Рачка, качи се пакъ на насипа, гледá на истокъ съ бинокла си, и съ още по-заледени чърти на лицето слѣзънъ и отиде на първото си мѣсто.

— Що за народъ, що за народъ! бѣбрѣше си той. Завървхъ се Марчевъ.

— Смъртна прѣсжда! каза той запъхтѣнъ.

— Военния съвѣтъ се произнесе?

— Да, смъртъ, безъ отлагане! приложи високо Марчевъ, послѣ пришпънъ нѣщо ниско.

Огняновъ клюмнъ задоволително.

Думитѣ: „смъртъ, безъ отлагане“, се чухъ и по-надалеко: тѣ се зашпѣтѣхъ и отъ възстанниците и минахъ до ягъла, дѣто стояхъ арестованитѣ.

Одевѣ блѣдни, тѣ сега побѣлѣхъ, като стѣна.

Тѣ сега разбрахъ, че тукъ се не вшутивать. Изъ единъ пътъ военниятъ съвѣтъ имъ се изпрече като нѣщо ужасно, грандиозно, неумолимо, като сѣдбата. На това мѣсто само Богъ бѣше по-голямъ отъ него.

Единъ възстанникъ се приближи до Огнянова:

— Арестованитѣ се кажтъ и молятъ за прошка.

Огняновъ отговори сухо:

-- Прѣсждата излѣзе, късно е сега...

Послѣ прибави къмъ него повѣдително.

— Брайковъ, земи още Нягула, и Благоя, и Искрова и отведеге четворицата души въ оная долчина, за да истеглижтъ наказанието си. Прѣсждата на военния съвѣтъ трѣбва точно да се испълни.

Брайковъ, доста слисанъ и смутенъ отъ всичко това, отиде да испълни заповѣдта на началника на укрѣпленieto.

Ни единъ гласъ вече не се обади за защита на осжденитѣ... Никой не желаше да мине за солидаренъ съ